

Sygn. akt II K 1133/13

1 Ds. 1196/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Olsztynie II Wydział Karny

w składzie :

Przewodniczący: SSR Lucyna Brzoskowska

Protokolant: Apl. Adw. Ola Nieczepa

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej – Krzysztof Milewski,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 08 stycznia 2014 roku, 20 stycznia 2014r.,

sprawy:

B. G.,

syna I. , E. z domu T.,

urodzonego (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 01czerwca 2013 r. w O. na drodze publicznej w ruchu lądowym na skrzyżowaniu ul. (...) kierował pojazdem mechanicznym m-ki R. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości I bad. 12:50 – 1.54 mg/l, II bad. 13:15 – 1.35 mg/l, III bad. 15:01 – 1.29mg/l. będąc wcześniej prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości – sygn. akt VII K 1364/10

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

ORZEKA

I. oskarżonego **B. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 178a§4k.k. skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 42§2k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat,

III. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny świadczenie pieniężne w kwocie 400 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

IV. na podstawie art.624 § 1kpk zwalnia oskarżonego z ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa w całości.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie w sprawie VI/K 1364/10 z dnia 28 grudnia 2010 roku, oskarżony B. G. został skazany za przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k., gdzie orzeczono między innymi karę 6 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres 3 lat oraz środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Wyrok ten uprawomocnił się dnia 05 stycznia 2011 roku.

(**dowód:** odpis wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie w sprawie VII K 1364/10 z danymi o prawomocności k. 48, karta karna k. 75)

W dniu 01 czerwca 2013 r. w O. około godziny 11.00 oskarżony B. G. na drodze publicznej w ruchu lądowym, na skrzyżowaniu ul. (...) kierował pojazdem m-ki R. (...). Oskarżony B. G. na skrzyżowaniu ulic (...) z (...) kierował pojazdem m-ki R. (...) koloru grafitowego. W pobliżu przejścia dla pieszych, przy skrzyżowaniu ulic (...) z ulicą (...), oskarżony nie zachowując należytej ostrożności i z dużą prędkością w niebezpieczny sposób mijał grupę młodzieży oraz inne osoby przechodzące przez przejście dla pieszych.

W tym czasie na ostatnim przystanku przed pętlą autobusową stał autobusem MPK O. kierowca - D. G. i obserwował jadący z niebezpieczną prędkością pojazd m-ki R. (...) koloru grafitowego. Kierowca autobusu pojechał za w/w pojazdem. Kierowca autobusu zrównał ze sobą oba pojazdy i jadąc równolegle, zachowując zasady ostrożności, widząc oskarżonego przez przeszkolone drzwi autobusu, na podstawie jego zachowania, powziął przypuszczenie, że oskarżony jest pod wpływem alkoholu. Zmusił oskarżonego, by zjechał na zatoczkę na ulicy (...). Kierowca autobusu D. G. również zatrzymał autobus, wysiadł z niego, cały czas nie spuszczać z oczu kierowcy samochodu R. (...). Oskarżony B. G. po zatrzymaniu samochodu na zatoczce autobusowej wysiadł z samochodu. D. G. podszedł do niego i wyczuł od kierowcy silną woń alkoholu. Oskarżony miał bełkotliwą mowę, przy wysiadaniu z samochodu kurczowo trzymał się drzwi auta, by nie stracić równowagi. Oskarżony po wyjściu z auta uciekł w kierunku pobliskiego lasu, pozostawiając swój samochód w zatoczce autobusowej. Kierowca autobusu poinformował o całym zdarzeniu policję.

Przybyli na miejsce funkcjonariusze policji, w związku z zaistniałą sytuacją oraz na podstawie relacji kierowcy autobusu D. G., opatrolowali pobliski teren. Po pewnym czasie, z lasu wyszedł mężczyzna. Kierujący autobusem rozpoznał w nim kierowcę samochodu m-ki R. (...). Oskarżony, ponownie podjął ucieczkę i skierował się w kierunku lasu. Funkcjonariusze policji, po krótkim pościgu pieszym, zatrzymali oskarżonego, od którego wyczuwalna była silna woń alkoholu. W związku z powyższym oskarżonemu zbadano stan jego nietrzeźwości przy użyciu alkosensora. Po przebadaniu okazało się, że oskarżony miał 1,54 mg/l oraz 1,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie, oskarżonego przewieziono do K. w O., gdzie ponownie przebadano stan jego nietrzeźwości przy użyciu alkometru. Jednokrotne badanie wykazało o godzinie 15:01- 1,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Ponadto, oskarżonemu pobrano krew do badania na zawartość alkoholu we krwi. Pierwszym wynikiem stwierdzono 3,31 promili alkoholu etylowego we krwi, drugi wynik badania wynosił 3,29 promili alkoholu etylowego we krwi. W trakcie zatrzymania oskarżony zachowywał się agresywnie, nie wykonywał poleceń funkcjonariuszy policji oraz ponownie próbował uciec.

(**dowód:** wyjaśnienia oskarżonego w części k.12-12v, k.30v-31, k.64-66 zeznania świadka D. G. 4v-5, 71v, zeznania świadka Ł. S. k. 8v, 72, protokół użycia urządzenia alkometr i alkosensor k. 6,7, świadectwo wzorcowania k.17, badanie na zawartość alkoholu k. 23-27, 28 a, protokół pobrania krwi k. 28, 29, sprawozdanie k.28a)

Przesłuchiwany w charakterze podejrzanego B. G. w toku całego postępowania nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości. Oświadczył, że pił alkohol w samochodzie po tym, jak zaparkował go na pętli. W tym miejscu był umówiony ze swoim znajomym R. R., który miał prowadzić pojazd oskarżonego w drodze do D., na cmentarz. Jednocześnie podkreśla, że został zatrzymany idąc do swojego pojazdu, nie mając zamiaru prowadzić go. Wskazuje, że nie tylko nie prowadził pojazdu, ale także nie siedział za kierownicą, w pojeździe i w żadnym innym miejscu w samochodzie oraz nie znajdował się w pobliżu pojazdu, co jednoznacznie zdaniem oskarżonego, nie wskazuje na popełnienie przez niego przestępstwa. (wyjaśnienia oskarżonego k. 12-12v, 30v-31, 64-66, odpowiedź na akt oskarżenia k. 62 – 65).

Przesłuchiwany na rozprawie w charakterze oskarżonego B. G. w dniu 08 stycznia 2014 roku ponownie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Potwierdził swoje wcześniejsze wyjaśnienia, że nie pił alkoholu w pojeździe, znajdował się poza pojazdem oraz to, że w czasie zatrzymania znajdował się około 150 metrów od pojazdu. (wyjaśnienia oskarżonego k.70v-71)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego B. G.. W ocenie Sądu jego wyjaśnienia, gdzie nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowią jedynie przyjętą linię obrony, nakierowaną na chęć uniknięcia odpowiedzialności karnej i surowej kary. Wyjaśnieniom oskarżonego przeczą dowody przeprowadzone w sprawie w tym zeznania świadków, głównie D. G. oraz przede wszystkim dowody z dokumentów. Jednocześnie należy podkreślić fakt, że oskarżony nie wskazał dowodów przeciwnych na odparcie oskarżenia. Opisywany przez oskarżonego ciąg zdarzeń jest jednostronną relacją nie popartą jakimikolwiek dowodami potwierdzającymi tę wersję zdarzeń. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uprawdopodobnił fakt, że oskarżony w dniu 01 czerwca 2013 roku prowadził pojazd mechaniczny będąc w stanie nietrzeźwości. Ponadto oskarżony wielokrotnie korzystał z przysługującego mu prawa swobody wypowiedzi. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego są mało przekonujące i pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym, a nawet wykluczają wersję podniesioną przez oskarżonego.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się przede wszystkim na dowodach osobowych w postaci zeznań świadków zdarzenia, kierowcy autobusu MPK O. D. G. oraz funkcjonariusza policji Ł. S.. Zgodne zeznania świadków odnośnie stanu nietrzeźwości oskarżonego znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów.

Świadek D. G. wiarygodnie zeznał, że od początku, kiedy zauważył nieprawidłowo jadący samochód kierowany przez oskarżonego, przyjrzał się kierowcy, który wyglądał i zachowywał się jak osoba po spożyciu alkoholu. Ponadto świadek jednoznacznie zeznał, co utwierdziło go w przekonaniu, że kierowca był w stanie nietrzeźwości, kiedy kierował pojazdem, że widział, jak oskarżony chwiejnym krokiem wysiadł z samochodu, czuć było od niego silną woń alkoholu oraz miał bełkotliwą mowę, po czym uciekł do lasu. W ocenie Sądu zeznania świadka D. G. są wiarygodne, albowiem świadek ten w sposób szczegółowy, jasny, logiczny podał okoliczności dotyczące kierowania pojazdem mechanicznym przez oskarżonego w stanie nietrzeźwości. Świadek jednoznacznie zeznał, że od momentu, kiedy zwrócił uwagę na nieprawidłowo i niebezpiecznie jadący pojazd, nieprzerwanie obserwował pojazd i kierowcę, szczegółowo opisał zachowanie kierującego na drodze, jego wygląd za kierownicą prowadzącego samochód oraz zachowanie i reakcję podczas wysiadania z samochodu i ucieczkę do pobliskiego lasu. D. G. jest świadkiem wiarygodnym, albowiem jest to osoba obca dla oskarżonego, nie mająca żadnego interesu w tym, by go bezpodstawnie obciążać. Jego zeznania są obiektywne i konsekwentne. Ponadto świadek D. G. jako zawodowy kierowca w ocenie Sądu jest osobą doświadczoną, mającą predyspozycje do tego, by w sposób konkretny i spójny podać okoliczności właśnie związane z kierowaniem pojazdu przez innego kierowcę.

Wiarygodne zeznania świadka Ł. S. potwierdzają okoliczności podane przez świadka D. G. odnośnie zachowania się oskarżonego po przyjeździe policji na miejsce zgłoszenia. Świadek wiarygodnie zeznał, że oskarżony uciekał, utrudniał jego zatrzymanie, nie reagował na polecenia policji, było od niego czuć woń alkoholu

Potwierdzenie stanu nietrzeźwości stanowią już wstępne badanie oskarżonego na miejscu zdarzenia na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, które dały podstawę do przyjęcia, że B. G. był pod wpływem alkoholu i prowadził w takim stanie samochód. Stan nietrzeźwości oskarżonego potwierdziło badanie za pomocą alkometru i alkosensora. Analiza protokołów ich użycia prowadzi do wniosku, że czynności te zostały przeprowadzone w sposób prawidłowy, sprawnym technicznie urządzeniem, przez osoby lub podmioty do tego uprawnione.

Kolejną czynnością potwierdzającą, że oskarżony kierował pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości to relacja świadka zdarzenia, kierowcy autobusu. Dodatkowo, z zapisu protokołów wynika, że z ust oskarżonego, zarówno po opuszczeniu samochodu jak i po wyjściu z lasu, była wyczuwalna woń alkoholu. Ponadto, z przeprowadzonych badań

laboratoryjnych wynika, że w organizmie oskarżonego wykryto alkohol etylowy z wynikiem 3,31 mg/l (k. 27) oraz 3,25 mg/l (k. 28a).

Dlatego też Sąd w pełni uznał za wiarygodne wszystkie dowody zgromadzone w sprawie albowiem uzupełniają się wzajemnie, tworząc dokładny i spójny obraz zaistniałego zdarzenia, a także brak jest jakichkolwiek okoliczności, podważających wiarygodność któregokolwiek z tych dowodów.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie, że oskarżony B. G., będąc wcześniej prawomocnie skazany za przestępstwo prowadzenia pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości na mocy wyroku Sadu Rejonowego w Olsztynie z dnia 28 grudnia 2010 roku, sygn. akt VII 1364/10, w dniu 01 czerwca 2013 roku w O. na drodze publicznej w ruchu lądowym na skrzyżowaniu ul. (...) kierował pojazdem mechanicznym m-ki R. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości I bad. 12:50 – 1,54 mg/l, II bad. 13:15 – 1,35 mg/l, III bad. 15:01 – 1.29 mg/l.

W tych warunkach wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i została wykazana przeprowadzonymi dowodami.

Oskarżony B. G. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu określone w art. 178 a § 4 k.k.

Przedmiotem ochrony czynu zabronionego określonego treścią art. 178 a § 4 k.k. jest bezpieczeństwo w komunikacji, a ściślej bezpieczeństwo ruchu lądowego, wodnego i powietrznego, a tym samym bezpieczeństwa osób uczestniczących w ruchu oraz jest ściśle związane ze stanem psychofizycznym osób prowadzących pojazdy mechaniczne. Zachowanie oskarżonego niewątpliwie istotnie godziło w dobra prawne będące przedmiotem ochrony art. 178 a § 4 k.k. Biorąc pod uwagę takie okoliczności jak zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu prowadząca do stężeń znacznie przekraczających 0,25 mg/dm³, miejsce popełnienia przestępstwa na jednej z ruchliwych ulic miasta, co spowodowało potencjalne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu.

Wymierzona oskarżonemu w wyroku kara i środki karne są w ocenie Sądu adekwatne w stosunku do stopnia zawinienia oskarżonego oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. W ocenie Sadu spełni ona swoje cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Orzeczona kara i środki karne uwzględniły również potrzebę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wzmacniając przekonanie, że żadne przestępstwo, a zwłaszcza skierowane przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, a tym samym przeciwko bezpieczeństwu osób uczestniczących w ruchu pojazdów mechanicznych nie uchodzi bezkarnie i nie popłaca, a wręcz przeciwnie – spotyka się ze sprawiedliwą karą.

Jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę stopień upojenia alkoholowego, powodujące znaczne ograniczenie funkcji psychofizycznych oraz miejsce popełnienia przestępstwa na jednej z ruchliwych ulic miasta, w godzinach natężenia ruchu drogowego. Tego rodzaju nieodpowiedzialne i potencjalnie groźne zachowanie wymaga zdecydowanej reakcji karnej. Prowadzenie pojazdu przez oskarżonego pod wpływem alkoholu dobitnie świadczy o jego lekceważącym stosunku do prawa oraz do zasad bezpieczeństwa w ruchu, narażeniu nie tylko siebie na utratę zdrowia, ale również innych uczestników ruchu na potencjalne niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia. Nie bez znaczenia jest także to, że oskarżony był już prawomocnie skazany za przestępstwo prowadzenia pojazdów pod wpływem alkoholu (k. 48).

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu społeczna szkodliwość popełnionych czynów przez oskarżonego jest znaczna.

Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę, że oskarżony jest osobą karaną za popełnienie przestępstwa prowadzenia pojazdów mechanicznych pod wpływem alkoholu. Sąd już dał wyraz zaufania do niego i przekonania, iż potrafi zweryfikować swoje dotychczasowe postępowanie. Jak widać oskarżony nie wyciągnął z tego właściwych wniosków i w dalszym ciągu okazuje lekceważenie zarówno norm prawnych jak i prawomocnych rozstrzygnięć Sądu. Zdaniem Sądu jedynie kara pozbawienia wolności we właściwy sposób wpłynie na postawę oskarżonego w przyszłości, jest adekwatna do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu. Uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które

ma osiągnąć wobec oskarżonego, a także potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie, nie zachodziły szczególne okoliczności uzasadniające wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, określone w art. 69 § 4 k.k. Zachowanie oskarżonego w żaden sposób nie było spowodowane szczególnymi okolicznościami. W ocenie Sądu opisane zachowanie wręcz świadczy o czymś zupełnie przeciwnym. Mianowicie o bezmyślności ze strony oskarżonego, ewidentnym braku poszanowania i lekceważącym stosunku do obowiązujących norm prawnych. Postawa sprawcy była nieodpowiedzialna i wobec powyższego musiało to skutkować karą bezwzględną.

W punkcie II wyroku na podstawie art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł obligatoryjny - przy skazaniu za czyn z art. 178a § 4 k.k. - środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Zakaz prowadzenia pojazdów należy do grupy środków o charakterze prewencyjnym i ochronnym, mających na celu zapobieżenie popełnienia przez sprawcę podobnego czynu w przyszłości. Przy uwzględnieniu stopnia nietrzeźwości sprawcy oraz dotychczasowego stosunku do orzekanych wobec niego zakazów trzeba stwierdzić, że nie zasługuje on na dalsze uczestniczenie w ruchu jako kierowca wszelkich pojazdów mechanicznych. W kontekście powyższego uznać należy, że zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczony na okres 4 lat spełni swe cele prewencyjne.

Wymierzenie oskarżonemu środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej stanowi dodatkową dla niego dolegliwość. Licząc się jednocześnie z możliwościami uiszczenia tego środka karnego, biorąc pod uwagę stosunki majątkowe i możliwości finansowe oskarżonego, Sąd ustalił kwotę 400 zł. (punkt III wyroku)

Orzeczenie o kosztach sądowych, oparte było na treści powołanego w sentencji wyroku art. 624 § 1 k.p.k., na podstawie którego Sąd zwolnił oskarżonego z ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa w całości (punkt IV wyroku).